

בדרך כלל מנסה המישרה לשבור את החשודים ולהוציא מפהם הודאות באשמה. במקרה של אשר רבו, היתה למישרה בעיה הפוכה. החשוד לא פסק מל הודות ברציחות שונות שטרם פורעו עד היום, ואנשי המישרה עמלו קשה כדי לברר אם הוא אינו חומד לצון או מנסה לעבוד עליהם.

ארוחת הדמים

קשה היה לתאר כי האיש בן ה-30, הנראה תמהוני ומרוצן, אמנם הצליח לבצע כלי-כף הרבה רציחות ולצאת מכולן בשלום. לא היו גם מניעים נראים לעין בכל מיקרי הרצח שבהם הודה.

כאשר נשאל השבוע למניעיו לכל הרציחות, הכתיב רבו לחוקר שני פרקיותהילים, ואמר כי בהם ימצא החוקר את המניעים לרצח. הוא נתפס לפני כשבועיים, כאשר שר ניסה להכנס למינזור בארץ יעקב בשכם. נזיר ראה אותו מטפס על סולם על גדרהמינזור. כאשר נעצר הגבר מגודל הוקן וחובש הכיסה, לא הסתיר כי אמנם התכוון להיכנס למינזור, הודה מייד כי הוא אשר רצח את אחד הנוזרים לפני כשנה, במכות גרון. מייד אחר-כך הוסיף והודה כי ניסה להרוג גם נזירה, שעמדה לו רחוק מאותו מינזור. היתה זו תיירת ש נפצעה קשה מיריות ורימונים ש הושלכו לעברה. היא עזבה את ישראל כשהיא פצועה קשה, ונודע כי מתה בארץ מולדתה.

הרצח השלישי, שבו הודה רבו, היה מרוחק משכם. הוא הודה בריצח הגינקולוג ד"ר דויד כוגן מתל-אביב, שנרצח בקליניקה שלו בינואר 1981. גם מיקרי-רצח זה לא פוענח עד היום, למרות המאמצים הרבים שסקיעה בו המישרה. כוגן נרצח במכות גרון, באותה

הוא רצח מביצע הפלות בתל-אביב, נזיר בשכם ומגדת - עתידות ש"כישפה אותו"

היכרותו של רבו עם מגדת העתידות החלה כשנה לפני הרצח הוא הסתכך עם חברתו, ומישהו שלח אותו ללוד אל מגדת העתידות דות הנודעת.

הפגישה עם אביגיל השאירה רושם רב על רבו. האשה השתמשה באש ותימרות עשן בזמן הפגישה ואמרה לו כי יש בכוחה להשיג אליו את לב אהובתו או להרחיקו ממנו כרצונה.

שבוי בכשפים

רבו המשיך לבקר את מגדת העתידות, למרות שהברתו לו חזרה אליו. הוא הרגיש כי הוא נמשך אליה בכבלים קסם, וחשב כי היא כישפה אותו. ככל שהתעמק יותר בתורת הנסתר ובקבלה השתכנע שנפל קרבן לשטן, ולשליחתו עלי-אדמות. הוא ראה באביגיל, גיל, היהודיה שנישאה לערבי ו עשתה כשפים, את התגשמות השטן עלי-אדמות.

הוא סיפר לחוקרי המישרה כי הרגיש, גירורים בכל גופו" וכי בשרו נעשה "הידודיך-הידודיך בגללה. הוא האמין כי היא היתה קוברת פגרי-חיות ליד מפתן-ביתו, ובכך קוראת לכוחות הטומאה והשאול. הוא סבר כי בכוחות אלה היא מצליחה להשתלט על נפשו תיהם הטהורות של יהודים כמוהו שבאו אליה לבקש עזרה. הפסוק "ומכשפה לא תחיה" הפך בעיניו למיצועה אישית עבורו.

כאשר פרץ לבית בפעם הראשונה ולא הצליח להרוג את אביגיל, חזר שנית מזוין בעודי ובריי מונים, שאותם גנב מצה"ל בעת שירותו במילואים. בפעם הזאת הביט היטב סביבו כדי להיות בטוח שהרג את המכשפה. עד היום אין רבו יודע כי היא ניצלה ממותו וכי רק בעלה ובנותיה היו קרבי נותניו.

את מעשה הרצח תיכנן לערבי פסח, הזמן שבו מבערים את המץ.

רבו היה בטוח כי אלוהים בעזרו. כאשר ברח ממקום הרצח נעצר על-ידי אחד השכנים ששמע יריות. השכן כמעט הצליח להרוג מידי את הנשק, אך רבו עשה תנועה מאיימת והוציא רימון. ה שכן המבהל ברח ועזב אותו לנפשו.

בתור: מנהלי "מקורות"

שלושה ימים התחבא בשדור ליד לוד. הוא ראה את בני דות-המישרה המחפשות אותו והסתתר בשדה. ביום השלישי כאשר ישן במיטתו החיטה, כמו עט פגע בו קומביין שבא לקצור הוא קפץ ממקומו וברח. נהג קומביין סיפר על המיקרה המוזר

הצורה שבה נרצח הנזיר בבאר-יעקב בשכם.

המיקרה האחרון שבו הודה רבו השבוע, ואשר עליו מוטל עדיין איפול כבד, הוא רצח שלושה בני מישפחה ערבית בלוד: אחמד בדרה (42) ושתי בנותיו בנות ה-20 וה-13.

רצח זה בוצע בערב חגי-הפסח 1979. בשעה 6 בערב, כאשר מישפחה בדרה מרובת-הילדים ישיבה בביתה ליד השולחן, פרץ פנימה גבר לבוש מדי-צה"ל וכובע-עבודה של צה"ל. הוא עמד רגע והביט סביבו ואז זרק רימון-יד וריסס בצרורות ענני ארוכים את בני המישפחה השרועים על הריצפה. ארוחת-הערב המישפחתית הפכה לארוחת-דמים.

זה היה נסיון ההתנקשות השני באותה מישפחה. כשישה שבועות קודם לכן, פרץ גבר לדירה שבה ישנו בני-המישפחה, ובמכשיר חד, סכין או גרזן, פגע בכל מי שמצא בדרכו. באותה פעם היו ההורים בברזיל, בקרנבל בריו. ולכן נפצעה קשה הסבתא, ששמרה על הילדים ושלושה מהבנים הצעירים.

בהתנקשות השנייה הביט הגבר היטב סביבו בטרם ירה, כדי לברר כנראה, אם קרבנותיו מצויים ליד השולחן. הוא נמלט מהמקום אחרי שכל בני המישפחה שכבו על ה-ארץ מתבוססים בדמם. בבית-החור לים התברר כי רק האב ושתי הבנות מתו. האם, אביגיל, היתה פצועה קשה וחמישה ילדים אחרים היו פצועים באופן בינוני.

מצוד ענק החל בלוד אחרי הריצח. למישרה היו השערות שונות. היה חשד כי הרצח קשור בצורה כלשהי בעיסוקה של אביגיל, כמגדת-עתידות. רבים מלקוחותיה נחקרו, ורק לפני זמן קצר נלקחה לזהות אדם נוסף, שהמישרה חשדה בו כי הוא קשור ברצח.

ההשערה השנייה שהעלתה המישרה היתה, כי זה מעשה של מטורף. בדיעבד מסתבר כי המישרה צדקה בשתי השערותיה. אשר רבו נמנה על לקוחותיה של אביגיל, והוא כנראה מטורף.

חוזר בתשובה

עד מידחמת יום-הכיפורים היה רבו צעיר רגיל. הוא גדל בשכונת-שפירא בתל-אביב, כשהוא יתום מאב מגיל צעיר. הוא

קורבן כוגן גרון בראש

שאיננו לו בשדה למישרה. הרצח בלוד היה רק הראשון בסדרת הרציחות שביצע הקנאי הדתי. בעוד שלאביגיל היה לו קשר אישי של היכרות, הרי את יתר קרבנותיו לא הכיר כלל. הד"ר כוגן נפל קורבן לפירסום הגדול שניתן בזמנו לרופאים המבצעים הפלות מלאכותיות. רבו השתכנע כי הרופאים רוצחים נשמות טהורות שטרם נולדו, וכי דינם מוות.

הוא הגיע למישרה של כוגן בשעת-ערב מאוחרת, והיה האחד בתוך כוגן בראש החביא גרון, פרשנותו הפשטנית לתורה המאיוסו אותו על חבריו ללימודים. הוא נדהה על-ידיים.

כסף לצדקה

גם מצבו הכלכלי הידרדר. במכולת היה נותן בהקפה לכל אדם שנראה לו נצרך, וכמעט את כל שארית כספו מסר לצדקה ולישיבות שונות. לבסוף נאלצה המישפחה לסגור את המכולת, ורבו הקדיש את כל זמנו ללמוד תורה.

הוא השתנה לבלי הכר מאז מיל-חמת יום-הכיפורים. במילחמה שרת במילואים כחייל קרבי, וכ-אשר חזר הביתה החל מגדל זקן וחזר בתשובה. הוא היה מקדיש ימים וילות ללימודי קודש וזמן מה למד אצל הרב אלישיב, רבה הראשי של שכונת-שפירא. אולם קנאותו הדתית הקיצונית ר-